

NORS AISTROS IR DĖMESYS NAUJAJAM DARBO KODEKSUI JAU SUMAŽĖJO, TAČIAU NET IR DABAR SUNKU NEPASTEBĖTI, JOG VIEŠOS NUOMONĖS IR NET POKALBIAI NAMIE APIE DARBĄ PALIEKA DAUG KLAUSIMŲ UŽRIBYJE.

Dabar lyg ir atrodo, jog darbas pats savaime tampa pamatine išėjimu. Nereikia apie tai klausinėti, nes savaime darbas yra darbas - nesvarbu ar pagal neoliberalų lankstų apibrėžimą, ar pagal tą „tradiciskesnį“, daugiau mažiau nusakantį vyro darbą fabrike. Mes tiesiog žinome, pripratome ir palikome darbą žmogui kaip savasties ir esmės išsikūnijimą. Neseniai teko žiūrėti filmą, kuriame veiksmas vyksta viešajame baseine su individualiomis voniomis gyvenitojoms. Iš pirmo žvilgsnio atrodo, jog darbuotojų ten beveik niekas nekontroliuoja, išskyrus pavienius klientus, užsimanančias specialaus šampūno. Darbuotojos filme, rodos, daugiau socializuojasi negu „aria“ - jie mylisi, skaito, valgo, plaukioja baseine, šaiposi viena iš kitos, stebi savo kolegas, kartais net sunku suvokti, ar jos iš viso turi kokių nors apibrėžtų pareigų. Čia skirtis tarp darbo ir gyvenimo išnyksta, vienu momentu pasirodo ir vėl išnyksta. Vis dėlto ši skirtis yra esminė, todėl norėčiau ją aptarti „aistrų“ ir nusivylimų dėl naujojo darbo kodekso kontekste.

Tarkime, dažnai tenka girdėti skundų ir nuoskaudų dėl biurokratų ar šiaip kokios biudžetinės įstaigos darbo kokybės Lietuvoje, dažniausiai pastarosios yra siejamos su sovietmečio regalijomis. Pati vienoje iš jų esu dirbusi, ir man rodos, jog darbas tokioje įstaigoje yra būtent kaip tame filme: ten niekas niekur neskuba, ilgos pertraukos nėra nusikaltimas, ten niekas nevaikšto iš paskos ir nediktuoja, ką ir kaip reikia daryti, ten dar nėra kamerų, kurios seka kiekvieną tavo žingsnį, ten niekas nesiskundžia, jei nesišypsai, nes niekas nesišypso. Pati išdirbusi metus vienoje biudžetinėje įstaigoje susipažinau su žmogumi, su kuriuo tikrai nebūčiau susipažinusi, jei būčiau dirbusi Maximoje arba restorano virtuvėje, nes ilgiems pokalbiams ir arbatos gėrimui paprasčiausiai nebūtų laiko. Dar vienas teigiamas dalykas šioje jau pagriuvusioje įstaigoje buvo tai, kad niekas nepaisė direktoriaus autoriteto, jo reali funkcija

buvo praversti susirinkimus, po kurių jis eidavo toliau gerti su ūkio vedėju. Tikrai reikėjo laiko suprasti, koks tai darbas ir kam jis iš viso reikalingas, bet pastebėjusi, jog niekas sau tokių klausimų neužduoda, nusprendžiau ir pati jų neužsiduoti. O dabar reiktų įsivaizduoti, jog taip arba panašiai būtų dirbama užsienio kapitalo valdomame fabrike ar „Akropolyje“, kur visos rūkymo pertraukėlės tampa egzotine pramoga darbuotojoms. Šiandien mes labiausiai priartėjome prie gyvenimo ir darbo skirties išnykimo, kuris vienam visuomenės sluoksniui yra amerikietiškos svajonės išsipildymas, kitam – tiesioginė katanga ir išgyvenimo sąlyga.

Daug ekspertų, ypač iš neoliberalaus instituto, šiandien kalba, kad turime išsikaupti iš „duobės“ - neva, suprask, iš sovietinio letargo - ir pagaliau efektyviai dirbti ir, svarbiausia, užsidirbti sau greitą sklerozę. Dar kalba apie seną darbo kodeksą ir lygina su naujuoju, šviežiai keptu. Dažniausiai dėdės sako, jog senojo niekas ir taip nesilaiko, todėl reikia naujo, tačiau neklausia savęs, KAS to seno nesilaiko arba iš anksto žino atsakymą. Jie sąmoningai nepaiso vienos nedidelės „detalės“, jog darbo kodeksas neturėtų būti skirtas darbdaviams. Tačiau jei taip jau susiklostė aplinkybės, kad darbo kodeksas niekaip nėra susijęs su

darbuotojų teisėmis, tuomet darbuotojams to darbo kodekso ir nereikia. Jei pradėdame žaisti be taisyklių, tuomet galime sau leisti žaisti be jų ir iki galo. Todėl nėra dėl ko mums protestuoti, nėra dėl ko verstis per galvą tik tam, kad išsaugotume tai, kas ir taip nebegalioja. Protestuodami tik neigiamame ir nepripažįstame, jog taip tęstis nebegali ir tik prailginame visą žaidimą, kuriuo, kaip ir darbu, mėgautis gali tik „išrinktieji“.

To pavyzdys būtų judėjimo „Gyvenimas per brangus“ birželį rengtos okupacijos protestuojant prieš naujojo darbo kodekso įvedimą, kai buvo bandoma pasipriešinti neoliberaliam darbo modeliui, kurį žmonės Lietuvoje jau patiria ir patyrė kasdien nuo 10 dešimtmečio pradžios. Reikia pripažinti, jog tai buvo žaidimas su „išrinktaisiais“, prie kurių gretinosi ir kita atstovaujamoji galia – tuntas profsąjungų galvų, pasyviai-agresyviai besiveržiančių paskui prarastą laiką ir apgailėstaujančių, kad viskas

NES DARBAS ŽMOGŲ IŠTRESINA

ARBA APIE JAUNIMĄ, GPB IR PROFSĄJUNGAS

ne taip, kaip Vakaruose: čia nėra milžiniškų profsąjungų, žmonės pasyviai dalyvauja jų veikloje, žiniasklaida visada tyčiojasi iš varganų jų protestų su užrašais „gėda“. Įdomu, ar išvardintos problemos kyla iš to, kad įstatymai profsąjungų negloboja ir nesuteikia iš viršaus geresnio statuso, ar dėl to, kad patys neįstengia įstatymų peržengti ir persiorientuoti prie aktualių darbuotojų problemų.

Iš tos nevilties pradeda visur vaidintis „jaunimo“ šmėkla. Jaunimas – tai profsąjungų įsivaizduojama pionierių grupelė, kuri pražygiuoja su raudonomis vėliavėlėmis ir pašoka „į taktą“, nes tikrai nereikia akmenimis mėtytis; taip pat reikia turėti omeny, jog policija mus saugo nuo nedarbingų „degradų“. Jaunimo padaliniai turi įvairios partijos, todėl ir profsąjungos nenori atsilikti, duokdie ims ir iškilis dar vienas toks kaip Gabrielius ir pagaliau galėsime džiaugtis, kad viskas pasikeitė ir neberekės gėdytis. Tuo tarpu angelo Gabrieliiaus belaukiant visada susitelkiama tik ties tuo, kas gerai pažįstama ir užkonservuota tikrų darbininkų istorijoje – viskas turi būti stabilu ir legalu, profsąjungų vadovų atlyginimai taip pat. Nors jau seniai stabilumas išnyko iš darbuotojų žodyno, profsąjungos vis dar akcentuoja, jog darbas yra darbas tik tada, kuomet žmogus ištikimai jį atlieka iki pensijos, kaip ir visokie konfederacijų vadovai tikriausiai liekantys tokiais būti iki išganingos senatvės. Kai tokia struktūra palaikoma dirbtinai tik tam, kad išliktų profsąjungos, tuomet neišvengiamai atsiranda ir jaunimo sąvoka.

Kad ir kaip buvo stengiamasi (pasi) aiškinant, jog judėjimas „Gyvenimas per brangus“ nėra „jaunimas“, kuriam reikia tėčio rankos, profsąjungos nepaliaujamai stengėsi kontroliuoti ir globoti „jaunuolius iš palapinių“ (vien tas pravardžiavimasis „pilietiškais“ gerokai užspausdavo smegenis). Panašiai norima visas įtikinti, jog darbdavys taip pat yra tik geras tėtis, kuris ir pridės daugiau valandų, kai reikia, ir jei būsi uolus, dažniau tau paskambins. Okupacijos prie vyriausybės metu pradėjo atrodyti, jog GPB „jaunimas“ tarsi įsidarbino profsąjungų viešųjų ryšių skyriuje ir nieko kito nevyko, išskyrus derybas su didžiuoju darbdaviu.

Iš tiesų sunku pamatyti skirtumą tarp to, kas būtų įvardijama kaip darbas darbdavių, valdžiamųjų ir pačių profsąjungų. Visi vieningai sutaria, jog darbas turi būti atliekamas sąžiningai, laiku, paklūstant gerajam darbo vietų kūrėjui, tik vieni labiau norėtų nubausti nesąžiningą darbuotoją, kiti nesąžiningą darbdavį. Abejais atvejais viskas turi vykti pagal atitinkamą tvarką, kuri lieka atstovaujamosios galios pusėje. Deja, profsąjungos taip pat lieka priešingoje barikadų pusėje negu darbuotojos ar bedarbiai, nes, nepaisant viso ažiotažo dėl naujojo darbo kodekso, profsąjungos kartu su „jaunimu“ taip ir liko derėtis prie tuščio stalo.

Todėl kyla „radikalus“ klausimas - gal užteks derėtis? Gal reiktų pereiti prie konkrečių veiksmų ir pradėti domėtis, kas dedasi mažo kaimo lentpjūvėje ar senamiesčio restorano virtuvėje? Gal laikas pradėti galvoti, nuo ko pradėti organizuoti darbovietėje ir prieš ką? Visi šie klausimai neveltui keliami, nes matant bevaisę kovą dėl įstatymų pakeitimų ir aiškų savo darbu besigėrinčių „išrinktųjų“ vertybių primetinėjimą (neva dirbsi ir būsi laimingas, o jei dirbsi dar daugiau, tai šalies laimės koeficientas aplenks net ir Daniją), aiškėja, jog

REIKALINGA KOVA NE UŽ DARBĄ, BET PRIEŠ DARBĄ Mes turim teisę į ilgą pertrauką ne tik darbe, bet ir tarp darbų, mes galim vėluoti į darbą ir į susitikimą su darbo biržos konsultante, mes galime reikalauti kelti atlygį net jei darbo krūvis ir sumažėjo!

BALSUOJANTIS DARBUOTOJAS, NEBALSUOJANTIS DARBUOTOJAS-KOKS SKIRTUMAS?

„Ateik ir balsuok. Pasakyk savo nuomonę. Nes tau ne visvien. Nebalsuosi – negalėsi skųstis.“ Skamba bosai ir falcetai iš teliko, pilasi facebooko komentarai. Net užkurti puslapiai, kuriuose galiu pamatyti, kad mano nuomonei šiaip jau niekas nepritaria, bet arčiausiai žmogaus laisvių ir teisių klausimais stovi kostiumuoti dėdės kyšininkai, o ekonominės šalies “politikos” – stalinistai, naciai ir davatkos.

Viena vertus, tai tiesiog įžeidus: kas suteikė teisę Mamontovui, Svarui, Tapinui ar kokiam verslininko dukrelei aiškinti man gyvenimą? Kita vertus, visa tai tiesiog neįtikėtina kvaila: ar pramiegojau tą rytą, kai demokratija tapo oficialia religija? Nesvarbu nei už ką balsuosi, nei kodėl, nei kiek uždirbi, nei kaip gyveni, nei ką tie išrinktieji veikia ar gali nuveikti – tik ateik į visuotines mišias. Įsivaizduokim kitą panašiai sukurtą reklamą: valgyk kebabus arba būsi „ne prie chebros“! Kuriuos kebabus, kodėl kebabus o ne kotletus, su česnakiniu ar su miksų, didelį ar mažą, ar iš viso valgyt nori, gal vegetaras, o gal anąkart po kebabų savaitę pilvą skaudėjo, ar turi tuos tris eurus, kodėl didelis kebabas kainuodavo aštuonis litus, o dabar jau tris eurus – nesvarbu, nereikia, nekreipk temos, nedaryk gėdos kaimui ir giminei savo klausimais.

Bet visa tai – smulkmenos. Pagrindinė priežastis, kodėl rinkimai nebeturi jokios apčiuopiamos reikšmės, yra tai, kad atstovaujamojoje demokratijoje iš esmės neliko politikos. Nuo darželio iki universiteto, nuo prekyboscentro iki fabriko, nuo seniūnijos iki parlamento, liko tik administracija, sprendžianti pagrindinį klausimą: kaip išspausti dar daugiau kapitalo dar mažesnėmis sąnaudomis ir sulaukti kuo mažiau pasipiktinimo?

Sakydami, kad naujasis Darbo kodeksas yra reikalingas Lietuvos konkurencingumui palaikyti, valdantieji buvo bent iš dalies teisūs. Taip, šalis, besipriešinti neoliberalizmui ir ginanti dirbančiųjų teises, būtų „nekonkurencinga“ pasaulinėje rinkoje. Kam IBMui ar Barclays statyti skambučių centrą čia, jei teisės ir algos daug mažesnės Kinijoje ar Kenijoje? Europa – ypač Rytų Europa – turi „pasitempti“ ir parūpinti daugiau pigios ir paklusnios darbo jėgos.

Buldozerių prastumas DK nebuvo „Butkevičiaus reikalas“ (A.B., aišku, yra atskira, gaudžiai juokinga ir dėmesio verta tema). Tai – proceso, apimančio kur kas didesnę plotą, nei Lietuvėlė, ir kur kas didesnę laiko tarpą, nei pastarieji metai, dalis. Per pastaruosius keletą metų darbo kodeksų liberalizacija vyko Prancūzijoje (2016), Bosnijoje ir Hercegovinoje (2015), Latvijoje (2014), Baltarusijoje (2014), Serbijoje (2014), Ispanijoje (2012), Vengrijoje (2011) ir t.t.

IŠNAUDOJIMAS, MELAS IR KORUPCIJA: “IKI” DARBUOTOJO ISTORIJA

Darbo prekybos centre „IKI“ istorijoje dramatos nebus. Nebus ir skambių grasinimų, neišmokėtų atlyginimų ar tiesioginio smurto. Tačiau tai bus pavyzdys nuolatinio, nepastebimo ir plačiai paplitusio išnaudojimo, kurį dauguma darbuotojų priima kaip normą, integralią darbo dalį.

Pirmasis žingsnis – įsidarbinimo procedūra – praėjo sklandžiai. Prekybos centre trūko darbuotojų, iš keleto siūlomų variantų pasirinkau mėsininko. Vientelė informacija, kurią man suteikė – darbo laikas mokomuoju laikotarpiu nuo šešių ryto iki antros po pietų, pasibaigus bandomajam laikotarpiui darbas prasidės šeštą rytą, o baigsis šeštą vakarą. Taip pat buvo pažadėta pasibaigus mokomajam laikotarpiui pakelti atlyginimą. Pokalbio pabaigoje nuskambėjo keistokas parduotuvės vadovės „leidimas“ pasilikti po darbo kiek tik nori savo įgūdžių tobulinimui, neformaliai ir neapmokamam. Labai greitai šie žodžiai įgavo daug konkretesnę formą.

Prasidėjus mokomajam laikotarpiui paaiškėjo, kad darbo krūviai yra paprasčiausiai per dideli – visi be išimties mėsos skyriuje dirbę darbuotojai norėdami atlikti užduotis laiku nesilaikydavo nustatytų technologinių ir higienos reikalavimų. Visi pažeidimai buvo tiesiog ignoruojami. Niekam nerūpėjo, kad negalima skirtingų gyvūnų mėsos laikyti kartu ar laikyti receptūros. Tiesa, veterinarinės patikros metu rasti pažeidimai, dėl kurių mėsos skyrius turėtų būti uždarytas, niekuomet neatsirasdavo oficialiose ataskaitose. Problemos buvo išsprendžiamos už uždarytų durų. Neturint patirties ir vos pradėjus dirbti norėdamas įvykdyti keliamus aukštus reikalavimus turėdavau pasilikti pasibaigus darbo valandoms. Šis laikas (maždaug dvi valandos kiekvieną dieną) nebuvo oficialiai įformintas ar apmokamas. Parduotuvės viršininkė rinkdavosi vienintelį kelią – ignoruoti visus nusižengimus.

Labai greitai paaiškėjo, jog parduotuvės vadovė tiesiogiai nesikiša į skyrių veiklą, taip atsikratydama atsakomybės – visi neteisėti nurodymai buvo pranešami arba mokančiojo darbuotojo tiesiogiai arba kaip nerašytos taisyklės, kurios oficialiai neegzistuoja. Nurodantysis darbuotojas negalėdavo paaiškinti jų kilmės, jos tiesiog buvo kaip amžinai galiojantys, nekvestionuojami įstatymai. Labai greitai teko susipažinti su viena iš tokių nerašytų taisyklių – mėnesio gale vykstančiu prekių perskaičiavimu. Kiekvieno mėnesio pabaigoje, pasibaigus darbuotojų darbo laikui, reikėdavo apie dvi valandas kažkur palaukti, tuomet grįžti į mėsos skyrių ir suskaičiuoti prekes. Vadovė tuo metu jau būdavo palikusi parduotuvę, tos kelios valandos praleistos dirbant tiesiog neegzistavo.

Viršvalandžiai nebuvo skaičiuojami ir nurinkiniant prekes nuo prekystalio. Kadangi prekės turi likti išdėliotos ant prekystalio iki parduotuvės darbo pabaigos, kuri sutampa su mėsos skyriaus darbuotojų darbo pabaiga, nelikdavo kitos išeities kaip pasilikti pasibaigus darbo laikui. Kartą nurinkus prekes pusvalandžiu anksčiau tai pastebėjo vyresnysis prekybos tinklo tikrintojas. Bandytas sutrumpinti savo

neapmokamus viršvalandžius kitą dieną sulaukė savo pasekmių – buvo atleista pamainos viršininkė, grasinama atleisti ir kitus darbuotojus, bet dėl darbo jėgos stygiaus grasinimai liko neįgyvendinti. Teko rašyti pasiaiškinimus ir klausytis žeminančio reikimo, kuris persekiavo nuolatos. Žinoma, nuolatiniai pamainos vadovės ir parduotuvės vadovės priekaištai niekuomet nevirsdavo oficialiomis nuobaudomis, kadangi patys pažeidimai negalėdavo būti fiksuojami. Parduotuvės darbas buvo paremtas išnaudojimu, melu ir korupcija.

Pasibaigus mokomajam laikotarpiui žadėto atlyginimo pakėlimo nebuvo. Pasiteiravus kodėl nevykdo savo pažadų, parduotuvės vadovė atkirto, jog turiu spėti viską atlikti laiku, kad nesu pakankamai našus.

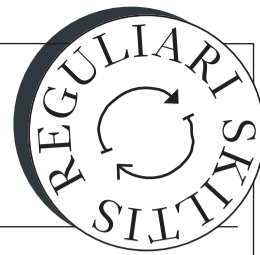

Paaiškinimų apie neadekvatų darbo krūvį ir standartų nesilaikymą ji nenorėjo klausytis. Tiesa, atlyginimo pakėlimą pavyko išsikovoti, deja, nemaža kaina. Susirgus kolegai ir nebelikus kam dirbti mėsinėje vadovė nenorom sutiko tęsti savo pažadą. Tiesa, kolegos liga mano darbo laiką bandomuoju laikotarpiu prailgino iki šešių vakarų, t.y. pilnos darbo dienos. Kadangi stigo patirties ir įgūdžių, norint įvykdyti užduotis tekdavo pasilikti iki aštuonių ir dar ilgiau. Visas papildomas laikas nebuvo oficialiai įformintas, už jį mokama nebuvo. Dirbau daugiau negu

pilnu etatu, nors oficialiai buvau mokinys. Darbo laikas staiga šoktelėjo nuo šešių iki keturiolikos valandų. Kartą susirgęs pats ir turėdamas nedarbingumo pažymą savaitę, po trijų dienų sulaukiau skambučio iš parduotuvės administracijos. Trūksta darbuotojų ir privalau atvykti į darbą. Vadovė tikino, jog tai neeilinė situacija ir nuo manęs priklauso labai daug. Buvo pažadėta už šią „paslaugą“ mokėti papildomai. Dar vienas pažadas kuris taip ir liko neįgyvendintas. Apgailėtinos melagystės ir sukčiavimai lydėjo visą darbo laikotarpį.

Dėmesio verta ir kolegos kroviko istorija. Jaunam vaikiniui, atvykusiam iš mažesnio miestelio, sunkiai sekėsi adaptuotis naujoje darbo vietoje ir kokybiškai atlikti jam pavedamas užduotis. Tai buvo jo pirmasis savarankiškas darbas baigus profesinio rengimo mokyklą. Pajutusi, jog vaikas yra pasimetęs ir menkai orientuojasi naujame darbe, parduotuvės vadovė ėmė reikalauti nupirkti visas prekes, kurias jis sugadindavo ar pažeisdavo. Negana to, nupirkta prekes vadovė tiesiog pasilikdavo sau. Galiausiai vieną dieną atėjęs į darbą kolega rado kitą darbuotoją savo pareigose. Nepateikusi jokio paaiškinimo vadovė liepė rašyti prašymą išeiti iš darbo.

Tai tik keletas iš daugybės nuolatos vykstančių, bet retai pastebimų ar fiksuojamų pažeidimų, išnaudojimo atvejų, su kuriais susiduria ir taip apgailėtinais apmokami darbuotojai. Šios „nerašytos taisyklės“ darbą paverčia savanoriška vergove, o kaltininkai lieka nebaudžiami, netgi priešingai – tai jie išlaiko status quo, suteikia galimybę išgyventi. Prireikę nemažai laiko kol suvokiau kaip dažnai buvau išnaudojamas vardan kažkieno pelno. Dabar suprantu, jog man išėjus į mano vietą stoji kitas, kuris bus išnaudojamas lygiai taip pat kaip ir aš, susidurs su kolektyvine tyla, grindžiančia kelią šiam uždaram išnaudojimo ratui.

Net ir tokiomis sąlygomis atsirado šalių, kuriose rinkimai ir atstovaujamoji demokratija suteikė žmonėms vilčių, jog viskas iš tikrųjų gali imti keistis. Bene garsiausios pastaraisiais metais buvo Portugalija ir Graikija. Portugalijoje rinkimus pernai absoliučia dauguma laimėjo kairiųjų euroskeptikų koalicija, pažadėjusi padidinti valstybines išlaidas viešajam sektoriui ir įsukti ekonomiką „iš apačios“. Prezidentas, išsigandęs ES reakcijos, atsisakė patvirtinti kairiąją vyriausybę, motyvuodamas „pavojumi demokratijai“. Kitaip sakant, didžiausias pavojus „demokratijai“ yra pati demokratija?.. O apie Graikijos kovą girdėjo ko gero visi. Girdėjo ir apie tai, kaip ji baigėsi, net po referendumo, nubalsavusio „OXI“.

Šiandieninėje Europoje demokratijai leidžiama veikti tol, kol ji neima tiesiogiai priešintis kapitalo interesams. „Balsavimas“ yra uždarytas į smėlio dėžę, už kurios ribų gyvena žiniasklaidos puoselėjami baubai: „radikalai“, dirbti nenorintys tinginiai, tavąjį vyriškumą pavogsiantys gėjai, ginkluoti pabėgėliai... Jei jus šildo kartą per porą metų pasitaikanti iliuzija, kad esate svarbesnis, nei iš tikrųjų esate – kodėl gi neprabalsavus. Bet iš esmės darbuotojai rinkimai – tik foninis triukšmas. Daug svarbiau tai, ką veikėte ir veiksite praėjusius ir ateinančius ketverius metus savo kasdienybėje, darbe, mokykloje, universitete ir darbo biržoje. Už tai, kad ketverius metus organizuositės darbo vietoje ir kovosite už savo teises, per petį jums nepaplekšnos nei Samas, nei Jazzu. Jei tyliai ir paklusniai sėdite bei tikėsite televizoriumi – jūsų negėdins nei Grybauskaitė, nei „pilietiška“ nusiteikęs kaimynas.

Deja, bet pasirinkimo vieną sekmadienį per ketverius metus išsiversti iš šiltos lovos ir nutapsenti iki rinkimų apylinkės, kad „viskas būtų gerai“, mums paprasčiausiai nebeliko. Kovoje prieš kapitalo interesus, kovoje už save ir kitus turime pradėti būtent nuo šio, pirmojo, kartais nesvarbiu atrodančio, lygmens – peržengti per kuklumą ir paklusnumą, naikinti baimės atmosferą, organizuotis „ant žemės“ – ir tuo užsiimti kasdien. ✗

„Gyvenimas per brangus“ (GPB) solidarumo tinklas – iš okupacijų prieš naują Darbo kodeksą išaugusi neformali organizacija. Mes buriame studentus ir darbuotojus, norinčius kovoti už savo teises, darbo, mokslo ir gyvenimo sąlygų gerinimą. Užsiimame tiesioginėmis solidarumo akcijomis, problemų viešinimu, teikiame konsultacijas dėl darbuotojų ir studentų teisių. Jei nori prisijungti prie solidarumo tinklo ar ieškai palaikymo, rašyk į gyvenimasperbrangus@gmail.com arba skambink 8 621 88251.

